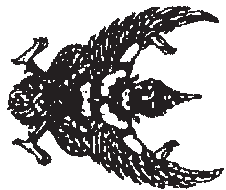

ตำนาน

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ๔๕๓/๒๕๔๔
คดีหมายเลขแดงที่ ๔๖๖/๒๕๔๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๑๘ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ผู้ฟ้องคดี

นางนพพร กนกเวชยันต์

ระหว่าง

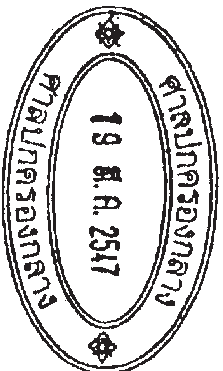
องค์การบริหารส่วนตำบลโคกขาม จังหวัดสมุทรสาคร

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้เป็นเรื่องร้องทุกข์ตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ วรรคที่ ๕๐๘/๒๕๒๒ และได้โอนมาเป็นคดีของศาลปกครองกลางตามมาตรา ๑๖๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

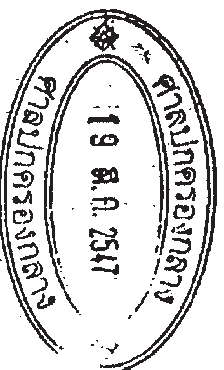
ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ขณะรับราชการเป็นอาจารย์ ๒ ระดับ ๗ โรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร (ปัจจุบันเป็นข้าราชการบำนาญ) เป็นเจ้าของบ้านทาวน์เฮาส์ เลขที่ ๔๗/๗๐๔ หมู่ที่ ๔ ตำบลโคกขาม อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ได้ให้นางจุติวัลย์ พวงลัดดาวัลย์ เพื่อนข้าราชการเข้าบ้านหลังดังกล่าวอยู่อาศัย ในอัตราค่าเช่าเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีได้ไปเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินที่อำเภอเมืองสมุทรสาคร โดยไม่มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใด ในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้มีการจัดตั้ง

องค์การบริหารส่วนตำบลโคกขาม และผู้ฟ้องคดีได้ไปเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๔,๕๐๐ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการค้าที่เป็นอันตราขายต่อสุขภาพ เพิ่มเติมจากภาษีโรงเรือนและที่ดินด้วย เป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาท ตามข้อ ๕ อินตัย ๕ ของข้อบังคับตำบลโคกขาม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตดังกล่าวเป็นการไม่ถูกต้องและไม่เป็นอำนาจเรียกเก็บ เนื่องจาก

(๑) ตามหลักการและเหตุผลในการออกข้อบังคับตำบล เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตราขายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ ระบุว่า เพื่อเป็นหลักในการควบคุมผู้ประกอบการการค้าประเภทนี้ให้ถูกต้องด้วยสุขภาพและและเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในท้องถิ่น แต่ผู้ฟ้องคดีมีอาชีพรับราชการ มีบ้านหลังเดียวให้เช่าราชการเช่าพักอาศัย มีผู้ใช้ประกอบการค้าประเภทบ้านเช่าที่ต้องขออนุญาตและต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตดังกล่าว

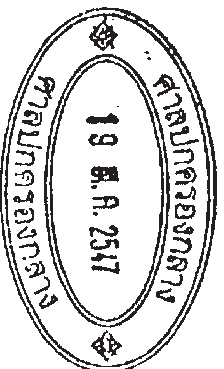
(๒) ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า กิจการที่เกี่ยวกับการบริการตามข้อ ๕ แห่งข้อบังคับดังกล่าว เช่น การประกอบกิจการ อานอมน (๖) การประกอบกิจการโรงแรม การประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า เป็นกิจการที่ต้องใช้น้ำจำนวนมากอาจก่อให้เกิดมลภาวะและน้ำเสีย ซึ่งจะเป็นอันตราขายต่อสุขภาพของประชาชนได้ แต่บ้านเช่าที่มีข้าราชการคู่พักอาศัยและมีเพียงหลังเดียวไปไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเช่นเดียวกับการประกอบกิจการดังกล่าวข้างต้น เหตุที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเท่าเทียมกับกิจการโรงแรม อาคารชุด หรือหอพัก ซึ่งไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี และเมื่อพิจารณาประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน ตามข้อ ๕ (๔) ของข้อบังคับดังกล่าว น่าจะหมายความว่า ห้องเช่าหรือห้องแบ่งเช่าที่มีจำนวนหลาย ๆ ห้องในลักษณะเดียวกับการหอพักหรืออาคารชุดให้เช่าที่มีผู้อยู่อาศัยจำนวนมาก และมีลักษณะเป็นการประกอบการค้า เช่น ที่พักให้คนงานพักอาศัย การให้เช่าบ้านเพียงหลังเดียวของผู้ฟ้องคดี จึงมิใช่กิจการที่ต้องควบคุมตามข้อบังคับข้างต้น นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อบังคับของสภาตำบลโคกขามได้จัดทำให้มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้องตามมาตรา ๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร

ของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ยังไม่ได้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาจะนำมาใช้บังคับในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ใดไม่ได้ตามมาตรา ๕ และผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่อง การกับค่าธรรมเนียมมาก่อน

ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการค้าที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพแก่ผู้ฟ้องคดี และให้คืนค่าธรรมเนียม พร้อมทั้งดอกเบี้ยตามกฎหมายให้แก่ผู้ฟ้องคดีด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในการออกข้อบังคับตำบลเกี่ยวกับการกำหนดกิจการที่ต้องขออนุญาต การอนุญาต และการเก็บค่าธรรมเนียม ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับฟ้องนี้ ความหมายของคำว่า การค้า ในข้อ ๔ ของข้อบังคับตำบล เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑ ว่าหมายความว่า การค้าหมายความว่าการประกอบธุรกิจการพาณิชย์ การอุตสาหกรรม การเกษตร การผลิต หรือการให้บริการใดๆ เพื่อให้ประชาชนอันมีค่า ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นบริการที่มีบ้านพักเพียงหลังเดียวแต่ได้ให้คำริษว่า ถือว่าเป็นการหาประโยชน์ซึ่งได้จากการที่เกี่ยวกับบริการใน (๕) กำหนดว่าการประกอบกิจการหอพัก อาคาร ชุดเก็บเข้า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นทำนองเดียวกัน ตามข้อบังคับตำบลฯ จึงชี้กำหนดจำนวนห้องเช่าไว้ว่าจะต้องมีจำนวนมากน้อยเท่าใดจะต้องเสียค่าธรรมเนียมเข้าอยู่ในลักษณะใน (๕) แล้ว จะเป็นการให้เช่าห้องเดียวหรือหลังเดียวก็ต้องเสียค่าธรรมเนียม มิใช่ว่าจะต้องเป็นห้องเช่าหรือห้องแบ่งเช่าที่มีจำนวนมาก กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้รับข่าวสารมาก่อนตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงข้อมูลข่าวสารตามความเป็นจริงมาก่อนแล้วตามมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และข้อบังคับตำบล เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อ

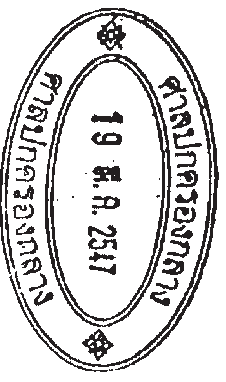

สัญญา พ.ศ. ๒๕๔๑ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจเก็บค่าธรรมเนียมไปอนุญาตประกอบการค้าซึ่งเป็นที่ยังเกี่ยวหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพจึงไม่ถูกต้อง

ศาลได้สวนคู่กรณีและพยานเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๕ และได้ข้อเท็จจริงจากบันทึกถ้อยคำของคู่กรณีและพยาน ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำว่าเป็นเจ้าของบ้านทาวเฮาส์ เลขที่ ๔๗๗๐๔ หมู่ที่ ๔ ตำบลโคกขาม อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ได้ให้นางจุติวัลย์ พวงลัดดาวัลย์ เข้าตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีได้ไปชำระค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินของบ้านหลังดังกล่าว ณ ที่ว่าการอำเภอเมืองสมุทรสาคร ไม่มี การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีชำระภาษีโรงเรือนและที่ดิน ณ ที่ว่าการของผู้ถูกฟ้องคดี เริ่มมีการ เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบการกิจการค้าที่ขึ้นอันตรายต่อสุขภาพในจำนวน ๑,๐๐๐ บาท ในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ จนถึงปัจจุบัน ผู้ฟ้องคดีชำระเฉพาะค่าภาษีโรงเรือนและ ที่ดินต่อผู้ถูกฟ้องคดี แต่ไม่ได้ชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบการกิจการค้าที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ สำหรับบ้านดังกล่าวนางจุติวัลย์ ได้เช่าพักอาศัย ๒ ปี ก็ได้ใช้สิทธิเบิกเงินผ่อน ชำระค่าเช่าบ้านที่อื่นแทน ผู้ฟ้องคดีได้กลับบ้านตั้งแต่วันที่ ๑๖ สิงหาคม จนกระทั่งประมาณ เดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ ได้ให้ตำรวจเป็นผู้เข้าจนถึงปัจจุบัน ลักษณะการให้เช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีเป็นการให้เช่าแก่ผู้เช่าซึ่งจ่ายเบี้ยตลอดมา มิได้มีการแบ่งให้ผู้เช่าหลายรายเช่า พร้อมกัน แม้ว่าคุณฟ้องคดีจะไม่ได้รับยกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบการค่า ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้ศาลปกครอง พิจารณาพิพากษาคดีนี้ต่อไปเพื่อเป็นบรรทัดฐาน และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินค่า ธรรมเนียมที่เรียกเก็บไปจากผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑,๐๐๐ บาท

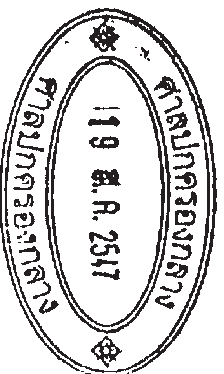
ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายวินัย เหนืออนวัคไทรย์ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล โคกขามผู้รับมอบอำนาจ ให้ถ้อยคำต่อศาลว่า ข้อบังคับตำบล เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็น อันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ถูกฟ้องคดีได้กำหนดขึ้นใช้บังคับเองโดยอาศัยอำนาจ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประเภทกิจการที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ

ดังกล่าวมาจากประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๕/๒๕๓๘ เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ส่วนอัตราค่าธรรมเนียมได้พิจารณาตามความเหมาะสมว่ากิจการนี้มีผลกระทบต่อพื้นที่ ถ้าเป็นกิจการที่ผลกระทบต่อพื้นที่มากก็จะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมมากขึ้นลำดับ เมื่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลฯ ได้อนุมัติข้อบังคับตำบลแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีได้จัดส่งไปยังจังหวัดสมุทรสาครเพื่อส่งต่อไปยังกรมการปกครอง ส่วนจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือไม่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ทราบ การให้การให้เข้าอาคารในลักษณะเดียวกับผู้ฟ้องคดีในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโคกขามมีเพียงรายเดียวคือ ผู้ฟ้องคดีข้อเท็จจริงในกรณีนี้ได้รับการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตใน พ.ศ. ๒๕๕๒ จำนวน ๑,๐๐๐ บาท เพียงปีเดียว เมื่อผู้ฟ้องคดีร้องเรียนเรื่องนี้ต่อนายอำเภอเมืองสมุทรสาคร ในปีต่อมาได้มีการนำเรื่องเข้าประชุมหารือในคณะกรรมการบริหารของผู้ถูกฟ้องคดีและมีความเห็นว่า เป็นการให้เช่าที่พักอาศัยหลังเดียว หากเก็บค่าธรรมเนียมจะไม่เป็นธรรมจึงดำเนินการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจากผู้ฟ้องคดี และคดีนี้เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

อธิบดีกรมอนามัยได้มอบอำนาจให้นายศุภผล ศรีสุขวัฒนา ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย เป็นผู้แทนชี้แจงต่อศาล สรุปว่า พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองอนามัยของประชาชนโดยส่วนรวม โดยในมาตรา ๓๑ มีเจตนารมณ์ที่จะให้กิจการที่อยู่ในชุมชนและอาจจะเป็นอันตรายต่อชุมชนให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ได้ ซึ่งในประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ ๕/๒๕๓๘ กำหนดประเภทกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ในกรณีข้อเท็จจริงของผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร เคยมีหนังสือหารือกรณีกារเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตในการให้เช่าบ้านของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ กรมอนามัยได้ตอบข้อหารือโดยหนังสือที่ สธ ๐๙๑๖/ส ๑๓ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ดังนี้

(๑) การที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจะกำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๕/๒๕๓๘ ออกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น

จะพิจารณาเฉพาะกิจการที่มีกระบวนการผลิตหรือกรรมวิธีการผลิต หรือวิธีการให้บริการที่
อาจก่อให้เกิดมลพิษหรือสิ่งที่ไม่เกิดโรค จนเป็นเหตุให้มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของ
ผู้ใช้บริการหรือประชาชนที่อยู่ในบริเวณข้างเคียงนั้น ไม้ว่าจะเป็นการมลพิษทางอากาศ ทางน้ำ
ทางเสียง แสง ความร้อน ความสั่นสะเทือน รังสี ฝุ่นละออง เขม่า เถ้า หรือของเสียอื่น ๆ
ก็ตาม

(๒) สำหรับกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่า หรือ
กิจการอื่นในทำนองเดียวกัน ซึ่งเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทที่ ๘ (๘) ตาม
ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๘๒๕๓๘ มีเจตนารมณ์ที่จะควบคุมกิจการลักษณะที่เป็น
หอพักหรือบ้านแบ่งเช่าเป็นห้องๆ ที่ให้ผู้อยู่จำนวนมากมาอาศัยอยู่รวมกัน ซึ่งผู้ให้บริการ
ต้องจัดหาสถานที่ที่สะอาด มีการระบายอากาศที่ดี แสงสว่างเพียงพอ ไม้แออัดจนเกินไป
และต้องจัดให้มีระบบสาธารณสุขปกติ เช่น น้ำดื่ม น้ำใช้ น้ำทิ้ง ที่รองรับขยะมูลฝอย ห้องน้ำ
ห้องส้วมที่เพียงพอและสะอาด โดยมีก่องผลกระทบต่อผู้อาศัยข้างเคียงจนเป็นปัญหาเหตุ
รำคาญ รวมทั้งระบบความปลอดภัย เช่น ท่อลงน้ำ ไฟส่องสว่างฉุกเฉิน เครื่องดับเพลิง
 เป็นต้น

(๓) โดยที่มาตรา ๓๒ (๓) พระราชบัญญัติกิจการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นที่กหนดให้กิจการตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข
ที่ ๘๒๕๓๘ เป็นกิจการที่ต่อเนื่องกับพื้นที่โดยออกใบอนุญาตเป็นข้อกำหนดของท้องถิ่น
ดังนั้น การออกข้อกำหนดของท้องถิ่น (ข้อบังคับตำบล) เพื่อควบคุมกิจการใดๆ จึงต้อง
คำนึงถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายและข้อเท็จจริงตามลักษณะการดำเนินกิจการนั้น
ที่เหมาะสม กล่าวคือ หากองค์การบริหารส่วนตำบลใดจะควบคุมการให้เช่าห้องพัก
ก็ควรพิจารณาว่าลักษณะของห้องและขนาดของกิจการดังกล่าวนั้น จะก่อให้เกิด
ปัญหาซึ่งมีผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ใช้บริการอย่างไร
และจะควบคุมอย่างไรเพื่อคุ้มครองประชาชน รวมทั้งการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
ใบอนุญาตก็ต้องพิจารณาว่าเหมาะสมขนาดและรายได้ของกิจการนั้นอย่างเหมาะสมด้วย

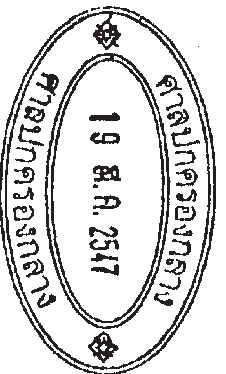

(๔) สำหรับกรณีของผู้ฟ้องคดีที่โต้แย้งให้เข้าห้องพักเพียง ๑ ห้อง เมื่อพิจารณาตามลักษณะและเนื้อหาของกิจการแล้วเห็นว่า ไม่เข้าข่ายตามลักษณะของ กิจการประเภทที่ ๕ (๔) ตามเหตุผลในข้อ (๒) และเห็นว่า การให้เข้านี้ไม่น่าจะก่อให้เกิด ปัญหาอันมีผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนในบริเวณใกล้เคียงแต่อย่างใด ดังนั้น กิจการ รายนี้จึงไม่สมควรอยู่ในข่ายการควบคุมความข้อนับกับของตำบลของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าว

ศาลออกหนังสือพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๗ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริง ของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงตัววาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการ ผู้แถลงคดี ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๖ แล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

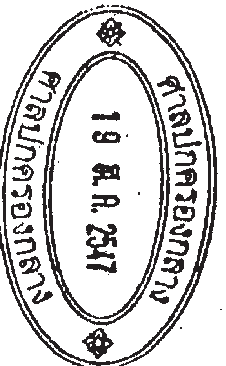
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์บ้านแถว (ทาวนเฮ้าส์) เลขที่ ๕๗/๗๐๔ หมู่ที่ ๔ ตำบลโคกขาม อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร และได้ ให้ผู้อื่นเช่าพักอาศัย แต่เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีได้สั่งให้ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำขอใบอนุญาตประกอบกิจการค้าที่บริเวณศูนย์สุขภาพ และเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ไปอนุญาตดังกล่าว จำนวน ๑,๐๐๐ บาท จากผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่ากาที่ผู้ฟ้องคดีให้ ผู้อื่นเช่าบ้านเป็นการประกอบกิจการค้าที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องได้รับอนุญาตและ เสียค่าธรรมเนียมชื้อบ่งจับกุม เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอใบอนุญาตและเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ดังกล่าวไม่ถูกต้อง เนื่องจากข้อบังคับฉบับนี้ มีให้นำลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา จึงไม่ สามารถนำมาใช้บังคับในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีได้ ตามมาตรา ๗ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองชาวสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๔๐ อีกทั้งข้อบังคับฉบับนี้ ใช้บังคับ กับกิจการห้องเช่าหรือห้องแม่เช่าที่มีจำนวนหลายห้องในลักษณะเดียวกับกิจการหอพักหรือ อาคารชุดให้เช่าที่มีผู้อยู่อาศัยจำนวนมากและมีลักษณะเป็นการประกอบการค้า ผู้ฟ้องคดี ยื่นบ้านเช่าเพียงหลังเดียวและได้ให้ข้าราชการครูเช่าพักอาศัย จึงมิใช่เป็นการประกอบกิจการ ที่อยู่ภายใต้ข้อบังคับฉบับนี้ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒

อุทธรณ์ค่อนหายอำเภอเมืองสมุทรสาคร แต่จนกระทั่งยื่นฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีก็ยังไม่ได้รับการชี้แจงแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่มีคำสั่งออกใบอนุญาตฯ และคำสั่งเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตฯ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงิน จำนวน ๑,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดี อย่างไรก็ตาม หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมดังกล่าวจากผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า การเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้ฟ้องคดีไม่เป็นธรรม เนื่องจากเป็นการให้เข้าที่หักเพียงหลังเดียว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ได้เก็บค่าธรรมเนียมฯ กับผู้ฟ้องคดีอีกจนกระทั่งปัจจุบัน

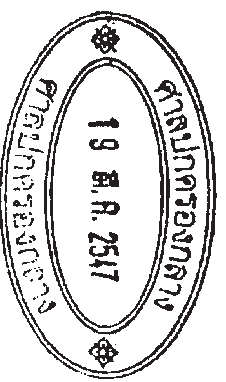
ในคดีนี้ มีประเด็นปัญหาที่ศาลต้องวินิจฉัยคู่กรณีประการแรกเกี่ยวกับการมีผลบังคับใช้ของข้อบังคับฉบับแรกที่เกี่ยวข้องกับเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้นำข้อบังคับฉบับแรก เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับในทางที่ไม่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดี ด้วยคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอใบอนุญาตให้ผู้จ้างงานผู้ประกอบการซึ่งเป็นที่รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพ และเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตดังกล่าวจากผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันนี้

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การออกข้อบังคับฉบับหลัง ดังกล่าวเป็นการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการรักษาโรค ซึ่งมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข โดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และมาตรา ๓๒ (๑) บัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่น กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้นเพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ซึ่งกรณีนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ได้ชี้อำนาจตามมาตรา ๓๑ ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๘/๒๕๓๘ เรื่อง กิจการที่

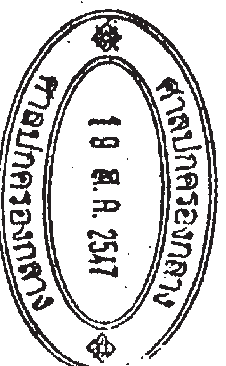
เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๘ โดยจัดแบ่งประเภทกิจการออกเป็น
 กลุ่มกิจการในลักษณะเดียวกัน และสำหรับกิจการที่เกี่ยวกับการบริการที่ได้จัดแบ่งออกเป็น
 ๑๓ ประเภทย่อย โดยประเภทย่อยที่ ๔ ได้กำหนดให้ "การประกอบกิจการหอพัก อาคารชุด
 ให้เช่า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน" เป็นกิจการประเภทหนึ่ง
 เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๒ (๑) ออกข้อบังคับ
 คำบด เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้การ
 ประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนอง
 เดียวกัน ซึ่งเป็นกิจการตามมาตรา ๓๑ เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น
 กล่าวคือ เป็นกิจการที่ต้องขออนุญาตก่อนจึงจะประกอบกิจการดังกล่าวได้ โดยในเรื่องการ
 มีผลบังคับใช้ของข้อบังคับคำบดฯ ในกรณีนี้ มาตรา ๗๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ
 สถาปัตยกรรมและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๖ กำหนดว่า ร่างข้อบังคับคำบดฯ
 ที่ผ่านความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและนายอำเภอแล้ว ให้ประธาน
 คณะกรรมการบริหารท้องถิ่นและประกาศเป็นข้อบังคับต่อไป และในข้อ ๒ ของข้อบังคับ
 คำบดฯ ได้กำหนดให้ใช้บังคับในเขตองค์การ บริหารส่วนตำบลโคกขามนับแต่วันถัดจากที่ได้
 ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานของผู้นับถือคดีแล้วเจ็ดวัน ส่วนมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง
 (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดให้ข้อมูลข่าวสาร
 ของราชการที่มีลักษณะเป็นกฎจะต้องลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา หากยังมีได้นำลงพิมพ์
 ในราชกิจจานุเบกษา มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กำหนดไว้ว่าจะนำมาใช้บังคับใน
 ทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ใดในอันที่จะได้รู้ถึงข้อมูลข่าวสารนั้นตามความเป็นจริง
 มาก่อนแล้วเป็นเวลาพอสมควร ทั้งนี้ โดยมีข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ
 ดังกล่าวที่กำหนดข้อยกเว้นไม่ใช้บังคับในกรณีข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายเฉพาะ
 กำหนดให้การเผยแพร่หรือเปิดเผยด้วยวิธีการอื่น

จากบทกฎหมายดังกล่าวข้างต้นเห็นได้ว่า การออกข้อบังคับคำบดเป็นกรณีที่
 กฎหมายเฉพาะไม่ได้กำหนดการเผยแพร่หรือเปิดเผยด้วยวิธีการอื่นเอาไว้ และเมื่อข้อบังคับ
 คำบดฯ ในกรณีนี้มีลักษณะเป็นกฎที่มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง จึงถือเป็น

ข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามมาตรา ๘๖วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
 คั้งนั้น จึงต้องนำลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา และแม้จะเคยมีกรณีที่คณะอนุกรรมการ
 เฉพาะกิจขอขอรื้อหรือแก้ไขกฎการบริหารการปฏิบัติความพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
 ของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐ เคยตอบข้อหารือของกรมอนามัยไปแล้วว่า ข้อกำหนดของท้องถิ่น
 ของราชการส่วนท้องถิ่นทุกประเภทซึ่งออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.
 ๒๕๓๕ อยู่ในข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.
 ๒๕๕๐ ก็ตาม แต่ก็เกิดความเห็นของหน่วยงานท่านั้น ไม่มีผลลบสั่งงบบัญญัติของ
 กฎหมาย โดยกรณีของข้อบังคับฉบับนั้น กฎหมายว่าด้วยสภาตำบลและองค์การบริหาร
 ส่วนตำบลบัญญัติไว้แตกต่างจากการตั้งของราชการส่วนท้องถิ่น

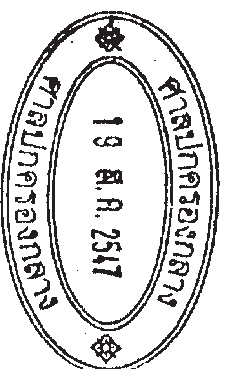
ข้อเท็จจริงในประเด็นปรากฏว่า ศาลได้เคยมีคำสั่งกำหนดประเด็นให้
 ผู้ถูกฟ้องคดีทำคำให้การประเด็นหนึ่งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นข้อบังคับฉบับ
 กิจงานเบกษาหรือไม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือที่ สค ๗๒๒๐๑/๕๙๕ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม
 ๒๕๕๔ ให้กตไปประเด็นอื่น แต่มิได้ให้การไม่ประสงค์กล่าว และผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีได้
 ให้ถ้อยคำต่อศาลในชั้นไต่สวนเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เพียงว่า เมื่อสภาองค์การ
 บริหารส่วนตำบลโลกขามอนุมัติข้อบังคับฉบับลง ผู้ถูกฟ้องคดีได้ส่งข้อบังคับฉบับลง ให้
 จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดสมุทรสาครได้ส่งต่อให้กรมการปกครอง แต่ไม่ทราบว่าได้มี
 การนำลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาหรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏเพียงว่า ข้อบังคับฉบับลงฯ ที่
 เกี่ยวข้องกับเหตุแห่งคดีนี้ ึ่งการองค์การบริหารส่วนตำบลโลกขามและนายอำเภอเมือง
 สมุทรสาครได้ให้ความเห็นชอบ และประธานคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล
 โลกขามได้ลงชื่อและประกาศเป็นข้อบังคับฉบับลงฯ แล้ว ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑
 คั้งนั้น ในชั้นนี้จึงยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ได้มีการนำข้อบังคับฉบับลงฯ ลงพิมพ์ใน
 ราชกิจจานุเบกษาในขณะนั้นแล้วหรือไม่ และคั้งนั้น เมื่อยังฟังไม่ได้ว่า ได้มีการนำลงพิมพ์ใน
 ราชกิจจานุเบกษาในขณะนั้นแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่สามารถนำข้อบังคับฉบับลง เรื่อง การ
 ความคุมกิจการดีเป็นต้นตราบต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดีในทางที่
 ไม่เป็นคุณเพื่อให้ยื่นคำขอใบอนุญาตให้ใช้สถานที่ประกอบการค้าซึ่งเป็นทรัพย์สินหรืออาจ

เป็นอันตรายแก่สุขภาพและเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตดังกล่าวได้ อันมีผลให้การออกไปอนุญาตและการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ปราศจากฐานทางกฎหมายให้กระทำไม่ได้ จึงต้องเพิกถอนการออกไปอนุญาตดังกล่าวและคืนเงินที่เรียกเก็บเป็นค่าธรรมเนียม จำนวน ๑,๐๐๐ บาทแก่ผู้ฟ้องคดี

อย่างไรก็ดี โดยที่ข้อบังคับตำบลฯ ดังกล่าวอาจมีผลบังคับใช้ได้หากมีการรู้ตามความเป็นจริงกรณีหนึ่ง หรือหากมีการนำลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาแล้วอีกกรณีหนึ่ง ดังนี้ จึงมีประเด็นที่สมควรพิจารณาวินิจฉัยต่อไปในข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การพิจารณาให้เข้าของผู้ฟ้องคดีไม่เคารพอยู่ในบังคับของข้อบังคับตำบลฯ การให้ผู้ฟ้องคดีต้องขออนุญาตและเสียค่าธรรมเนียมจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยมีปัญหาที่ศาลต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้ว่า การให้เข้าบ้านแถว (ทาวน์ฮ้าส์) ในกรณีของผู้ฟ้องคดีในคดีนี้ จะถือว่าเป็นการประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า ห้างแห่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกันที่ต้องขออนุญาตและต้องเสียค่าธรรมเนียมดังข้อบังคับตำบลดังกล่าวหรือไม่

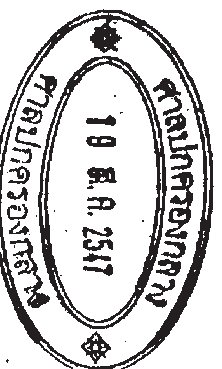
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่ข้อบังคับตำบล เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๑ กิตติ ตรี ประการศกระทรงสารธนสุข ที่ ๕/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๘ เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพกิตติ มิได้กำหนดนิยามหรือให้ความหมายของคำว่า หอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกันเอาไว้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความหมายของถ้อยคำดังกล่าวจากบทกฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นได้ว่า คำว่า "หอพัก" นั้น พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๓ ได้บัญญัติคำนิยามไว้ว่า "สถานที่จัดขึ้นเพื่อรับผู้พักตามพระราชบัญญัตินี้" และได้บัญญัตินิยามคำว่า "ผู้พัก" ไว้ หมายความว่า "ผู้ซึ่งอยู่ในระหว่างการศึกษาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และเข้าพักอยู่ในหอพักโดยให้ทรัพย์สินตอบแทน" ดังนั้น คำว่า หอพักจึงหมายถึง สถานที่ที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นที่พักอาศัยของนักเรียน นักศึกษา โดยได้รับทรัพย์สินตอบแทน ส่วนคำว่า "อาคารชุดให้เช่า" นั้น พระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัตินิยามคำว่า "อาคารชุด" ไว้ หมายความว่า "อาคารที่บุคคลสามารถแยกการถือกรรมสิทธิ์ออกไปเป็นส่วนๆ โดยแต่ละส่วนประกอบด้วยกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วน

บุคคลและกรรมสิทธิ์ร่วมในทรัพย์สินกลาง” ดังนั้น อาคารชุดให้เช่า จึงหมายถึง การให้เช่าอาคารที่บุคคลสามารถแยกการถือกรรมสิทธิ์ออกไปได้เป็นส่วนๆ โดยแต่ละส่วนประกอบด้วยกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินบุคคลและกรรมสิทธิ์ร่วมในทรัพย์สินกลาง สำหรับคำว่า “ห้องเช่า” นั้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้ให้ความหมายของคำว่า “ห้อง” หมายความว่า “ส่วนหนึ่งของเรือนหรือตึก เป็นต้น ที่แบ่งกันเป็นตอนๆ” ประกอบกับข้อ ๑๑ ของระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดไว้ว่า บ้านที่ปลูกเป็นตึกแถวหรือห้องแถว หรืออาคารชุด ให้กำหนดบ้านเลขที่ทุกห้อง โดยถือว่าห้องหนึ่งๆ เป็นบ้านหลังหนึ่ง” และข้อ ๓๑ ของระเบียบดังกล่าวกำหนดไว้ว่า “บ้านที่มีหลายชั้นและแยกการปกครองต่างหากจากกัน เช่น ห้องเช่า อาคารชุด ให้ติดบ้านเลขที่ทุกห้องเรียงตามลำดับจากห้องข้างล่างขึ้นไปหาชั้นบน” ดังนั้น คำว่า “ห้องเช่า” จึงหมายความว่า ห้องที่มีผู้อยู่อาศัยแยกการปกครองค่าเช่าออกจากกันซึ่งอยู่ในอาคารเดียวกัน

จากความหมายของถ้อยคำดังกล่าวข้างต้น ย่อมเห็นได้ว่า กิจกรรมหอพักอาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า และห้องแบ่งเช่า เป็นการแบ่งอาคารออกเป็นส่วนๆ เพื่อให้บุคคลเช่า โดยมีผู้เช่ามากกว่าหนึ่งรายแยกกันเช่าเป็นสัดส่วนภายในอาคารเดียวกัน ส่วนคำว่ากิจกรรมอื่นในทำนองเดียวกันย่อมมีคั้งหมายว่า เป็นกิจการทำนองเดียวกันกับการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า และห้องแบ่งเช่า ซึ่งเป็นการแบ่งอาคารออกเป็นส่วนๆ เพื่อบุคคลเช่า โดยมีผู้เช่ามากกว่าหนึ่งรายแยกกันอยู่เป็นสัดส่วนภายในอาคารเดียวกัน ซึ่งความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับเจตนารมณ์ในการกำหนดประเภทกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามมาตรา ๕๖ โดยยกการสาธารณสุข

ดังนั้น การให้เช่าบ้านแถว (ทาวน์เฮ้าส์) ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นกรให้เช่าบ้านหลังให้แก่ผู้เช่ารายเดียว จึงไม่อยู่ในความหมายของคำว่า หอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน ตามข้อบังคับศาล เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่อย่างใด และดังนั้น แม้ในภายหลังข้อบังคับศาลฯ ดังกล่าวซึ่งมีลักษณะเป็นกฎจะมีผลบังคับใช้ได้โดยมีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาแล้วก็ตามก็ผู้อยู่ในบังคับได้รู้ถึงข้อบังคับศาลฯ ดังกล่าวความเป็นจริงเป็นเวลาดพอสมควร

แล้วก็ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่อาจมีคำสั่งยกฟ้องผู้ต้องหาให้ใช้สถานที่ประกอบการค้าซึ่งเป็น
รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพให้แก่ผู้ฟ้องคดี และเรียกเก็บค่าธรรมเนียมไปอนุญาต
ดังกล่าวจากผู้ฟ้องคดีได้เช่นกัน

พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ฟ้องคดี
ให้ใช้สถานที่ประกอบการค้าซึ่งเป็นรังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพ ลงวันที่ ๒๕
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เสียและให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงิน จำนวน ๑,๐๐๐ บาท ที่เรียกเก็บเป็น
ค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา พร้อมดอกเบี้ย
ร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับแต่วันที่มีการเก็บเงินคือวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ จนถึงวันที่คืน
เงินแก่ผู้ฟ้องคดีครบถ้วนแล้ว

นายบุญอนันต์ วรรณพานิชย์

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพศาล บุญเกิด

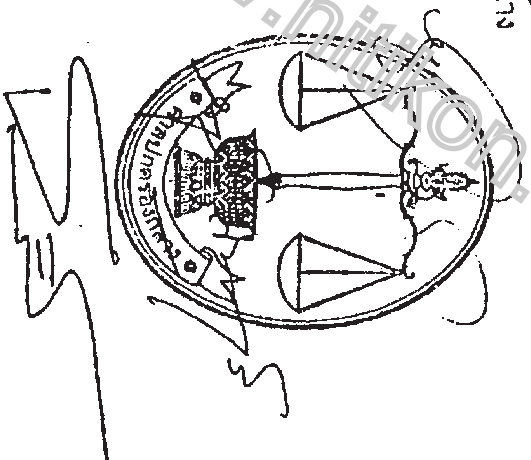
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายวิบูลย์ กิมมาระบุศร

ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายชนกฤต กิตติวัฒน์

ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมศักดิ์ ศุภะรัฐภูวนาดช

